

Seven Nights in a Rogue's Bed

Anna Campbell

Copyright © 2012 Anna Campbell

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sapte nopți de pasiune
Anna Campbell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMPBELL, ANNA

Şapte nopți de pasiune / Anna Campbell.

trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3349-1

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA CAMPBELL

Şapte nopți de pasiune

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Capitolul 1

Coasta de Sud a Angliei, Devon, noiembrie 1826

Clocoteau cerurile în noaptea în care viața lui Sidonie Forsythe avea să se schimbe pentru totdeauna.

Când vizitui opri cu încrâncenare, caii nechezau sălbatic, iar vântul bătea atât de puternic, încât mișca trăsura care stătea pe loc. Sidonie avu doar câteva secunde la dispoziție să-și tragă sufletul înainte ca vizitui, o umbră alunecoasă parcă țășnită din întuneric, să-i deschidă ușa.

— Aici este castelul Craven, domnișoară, strigă el prin perdeaua de ploaie.

Preț de o secundă, ea înlemni gândindu-se la ce o aștepta dincolo de ușă. Într-adevăr, era castelul Craven¹.

— Nu pot să las caii să stea aşa. Rămâneți, domnișoară?

Simți furnicăturile lașității și, pentru câteva clipe, se gândi să-l implore pe vizitui să o ducă înapoi în Sidmouth, unde avea să fie în siguranță. Putea să plece înainte ca lucrurile să se schimbe și totul să fie distrus. Nimeni nu avea să știe că fusese acolo.

„Dar ce se va întâmpla cu Roberta și fiii ei?“

Nu mai avea cum să dea înapoi – gândul nemilos că sora ei se afla în pericol nu-i dădea pace. Trebuia să se miște. Apucă valiza și se împiedică încercând să coboare din trăsură. Se cătină în bătaia vântului și încercă să-și țină echilibrul pe pietrele alunecoase în timp ce se uita în sus, la clădirea întunecată și impunătoare din fața ei.

Credea că fusese frig în trăsură, însă vremea era atât de rea, încât îi îngheță sângele în vene. Se încordă când simți vântul care îi trecea prin pelerina din lână precum cuțitul prin unt.

Începuse să fulgere de parcă și cerurile voiau să-i arate că tocmai păsise pe un tărâm al poveștilor de groază. Caii se agitau în hamuri

¹ Craven, în limba engleză, în original, înseamnă fricos, laș. (n.red.)

din cauza tunetelor. Vizitul nu plecă imediat, deși avea toate motivele să fugă mâncând pământul.

– Sigur sunteți așteptată, domnișoară?

Îl auzi prin vântul care șuiera, simțindu-i îngrijorarea. Îngrijorare pe care o împărtășea și ea.

Sidonie își îndreptă spatele, în ciuda furtunii care încerca să o pună la pământ.

– Da. Mulțumesc, domnule Wallis.

– Atunci vă doresc numai bine, zise el urcându-se cu greu în trăsură, după care îndemnă caii să plece la galop.

Sidonie își ridică valiza și se avântă cu putere către treptele mici care duceau spre ușile masive ale porții. Arcada de deasupra pragului oferea o oarecare protecție. O nouă străfulgerare o făcu să observe inelul de fier sub formă de cap de leu care atârna pe usă. Îl prinse cu mâna acoperită de mănușă și îl izbi cu forță. Zgomotul abia se auzi din cauza vântului care șuiera. Bătăile în ușă, asemenea unor incantații, se auzeau cu ecou, dar fără a primi răspuns.

În timp ce Sidonie încerca să reziste în ploaia care o lovea nemilos, temperatura părea să fi scăzut cu zece grade.

Ce naiba avea să facă dacă acea casă nu era locuită?

Îi clănțneau dinții și începu să tremure de parcă avea febră când se deschise ușa și apăru în prag o femeie în vîrstă. O rafală de vînt făcu brusc ca singura lumânare din mâna slujitoarei să pâlpâie.

– Sunt... strigă ea în furtună, dar femeia nu reacționă, ci doar se întoarce cu spatele.

Înmărmurită, Sidonie o urmă. Intrără într-un hol întunecat, băntuit de umbre. Tapițierii maro-închis erau însirate pe peretii înalți de piatră. În față, focul nu era aprins în șemineu, ceea ce făcea ca încăperea să pară și mai neprimitoare. Sidonie începu să tremure și mai tare când simți frigul ce pătrundea prin lespezile de piatră de sub ghetuțele care îi acopereau doar gleznele. În spatele ei, ușa grea se închise cu o bufnitură, ca și cum cineva ar fi trântit capacul unui mormânt. Înspăimântată, se întoarce și văzu o persoană la fel de cernută de vreme, un bărbat de această dată, întorcând o cheie grea în lacăt.

„Ce Dumnezeu am făcut venind în acest loc uitat de lume?”

Odată ce se închise ușa, tăcerea din interior deveni mai amenințătoare decât furtuna de afară. Se auzea doar zgomotul făcut de picăturile de apă care se scurgeau de pe pelerina ei. Frica, prietena ei fidelă de când Roberta îi mărturisise zbuciumul ei, se cubări precum

„Săptănopti de pasiune”

plumbul în stomacul lui Sidonie. Când fusese de acord să-și ajute sora, presupuse că acest calvar nu avea să dureze mult. Acum însă, în interiorul acelei fortărețe dezolante, o încerca groaznicul sentiment că nu mai avea să vadă vreodată lumina zilei și lumea de dincolo de ziduri.

„Iar îți lași imaginația să zboare aiurea. Oprește-te!”

Cuvintele de îmbărbătare nu reușiră să alunge panica aceea care începea să o înghită. În timp ce o urma pe servitoarea care nu-i vorbea și mergea pe o nesfârșită mare de dale, își simțea gâtul din ce în ce mai uscat. Podeaua stătea să o înghită, iar fantome răuvoitoare pândeau în toate colțurile. Își înclăstă degetele amortite pe mânerul valizei și își aminti ce agonie ar fi așteptat-o pe Roberta dacă ea ar fi eșuat.

„Pot să fac asta!”

Venise în acel loc îndepărtat, însă nu era sigură că avea să reușească tot ce își propusese. Planul fusese riscant de la bun început. Odată ajunsă acolo, singură și vulnerabilă, Sidonie se gândi că planul făcut la Barstowe Hall era prost, chiar stupid. Ar fi fost minunat dacă și-ar fi putut transforma îndoielile într-o nouă cale de scăpare pentru sora ei.

Femeia din față ei își continua drumul târșâindu-și picioarele. Sidonie era atât de amortită din cauza frigului, încât fiecare pas era un efort. Bărbatul nu se oferise să-i ia pelerina sau valiza. Nici nu apucase să-l privească bine, că dispăruse ca și cum ar fi fost una dintre fantomele castelului. Sidonie și însoțitoarea ei tăcută se apropiară de o ușă aflată pe peretele opus, la fel de impunătoare precum cea de la intrare. Femeia împinse ușa, iar aceasta se deschise lent și ușor, alunecând pe balamalele bine unse. Făcându-și curaj, Sidonie păși într-o baie de lumină și de căldură.

Tremurând, se opri la capătul unei mese atât de lungi, încât se întindea în toată încăperea. Scaune de stejar, îmbătrânite de timp, încadrău masa de o parte și de celalătă. Era o cameră potrivită pentru o gloată zgomotoasă, dar, pe măsură ce o analiză, își dădu seama că, în afară de însoțitoarea ei gârbovită, era prezentă o singură persoană.

„Jonas Merrick.”

Scandaloasa progenitură bastardă. Bogat precum Cresus. Bancherul celor bogăți și puternici. Nemernicul care avea să se folosească de trupul ei în acea seară.

– Stăpâne, a sosit doamna.

Fără să se ridice, tolănit pe scaunul sub formă de tron, bărbatul își înălță capul. La vedere chipului bărbatului, Sidonie aproape că rămase fără aer. Din cauza emoțiilor, scăpă valiza pe podea. Se uită repede în jos, ascunzându-și șocul și uimirea sub glugă.

Roberta o avertizase. William, cunnatul ei, fusese nemilos în descrierea caracterului și fizicului lui Merrick. La fel ca toată lumea, Sidonie auzise bârfele, dar nimic nu o pregătise pentru clipa în care avea să vadă acel chip distrus.

Își mușcă buzele până la sânge și se luptă cu dorința de a face cale întoarsă și de a fugi în noapte. Nu avea cum să plece. Depindeau prea multe de ea. În copilarie, Roberta fusese singura care o protejase. Acum era rândul ei să-și salveze sora, indiferent de sacrificii.

Ezită, dar își ridică privirea către gazda infamă. Merrick purta cizme, pantaloni și o cămașă albă desfăcută la gât. Ea își ridică ochii întuiți pe ceea ce părea un piept muscular, forțându-se să-l privească în față. Poate că avea să găsească o breșă în hotărârea lui, o urmă de milă care să-l îndepărteze de acele gânduri oribile. Analizându-l mai îndeaproape, înțelese nu exista speranță.

Un bărbat atât de necruțător și care tocmai făcuse acel târg al diavolului nu avea să renunțe acum, când premiul era în fața lui. Părul lung și negru precum tăciunile și care îi încadra fruntea înaltă era mai lung decât se acceptă în înalta societate – încă un semn de nelegiuire. Avea pomenit impunători și un maxilar pătrătos, care trăda foarte multă incredere în sine și trufie. Ochii lui pătrunzători o fixară cu o expresie plăcătoare, care o însășimântă mai mult decât ar fi făcut-o o privire plină de dorință.

Nu fusese niciodată frumos, nici măcar înainte ca acel asasin să-și îngădă apări cuțitul în nasul și în obrazul lui. Avea o cicatrice mare cât degetul ei, care se întindea de la ureche până în colțul gurii. Alta mai mică străfulgeră una din sprâncenele lui negre.

Mâna lui albă și grăatioasă se juca pe masă cu un pocal greu din cristal. În lumina lumânărilor, inelul de rubin cu sigiliu sclipea puternic. Vinul și rubinul erau de culoarea săngelui, se gândi Sidonie, deși își dorea din suflet să nu fi observat acest lucru.

– Ai întârziat.

Vocea lui era groasă și plăcătoare, la fel ca el. Sidonie se așteptase să fie speriată, dar nu se gândise că avea să fie nervoasă. Lipsa de interes a acelui bărbat pentru victimă lui o indignă și îi stârni un val de mânie gata să distrugă tot.

– Călătoria a durat mai mult decât m-am așteptat, ripostă ea. Era atât de furioasă, încât mâinile nu-i mai tremurau atunci când își dădu jos gluga. Până și vremea este împotriva escrocherilor tale, domnule Merrick.

Pe măsură ce își dezvăluie chipul, ea fu cuprinsă de un sentiment de satisfacție când îl văzu schimbându-și expresia de plăcătoare cu una plină de uluire și de curiozitate.

El se ridică și privi dincolo de masă către ea.

– Cine naiba ești tu?

Fata, oricine naiba ar fi fost, nu trezări la întrebarea irascibilă a lui Jonas.

Părul despletit, de culoarea cafelei, îi scotea în evidență fața albă și frumoasă, care părea atât de voluptuoasă. Trebuia să recunoască asta. Probabil era speriată de moarte, ca să nu mai vorbim de cât de frig trebuie să-i fi fost. Arăta ca o pisică dată afară pe timp de furtună, însă stătea calmă precum un monument de marmură. Sau nu. Dacă se uita mai atent, o urmă de culoare se ascundea în obrajii ei. Nu era chiar creația neîmbănțită care se străduia să pară. Era Tânără. Mult prea Tânără pentru a se oferi unui ticălos încrezut și cinic ca Jonas Merrick.

Dintr-o dată, la vedere frumoasei necunoscute, doamna Bevan țășni dintr-un colț, ridicând mâinile încrățite de trecerea timpului.

– Stăpâne, ati zis că așteptăm o doamnă. Când a bătut ea la ușă...

– E în regulă, doamnă Bevan, îi răspunse el fără a-și lua privirea de la oaspetele lui, apoi ridică mâna către servitoare, făcându-i semn să se retragă.

Trebuia să fie iritat că prada lui inițială scăpase din cursă, dar curiozitatea înlocuiește furia. Cine era această creațură neasemuită?

– Lasă-ne!

– Dar mai așteptați altă doamnă în seara asta?

Un zâmbet malefic îi apără pe buze.

– Cred că nu, zise el analizând-o pe fata tăcută.

– O să te chem dacă am nevoie de tine, doamnă Bevan.

Bombânind supărată, servitoarea plecă, lăsându-l singur cu oaspetele său.

– Să înțeleg că încântătoarea Roberta este ocupată, spuse el mieros.

Buzele pline ale fetei se lăsară. Probabil era dezgustată de cicatricile lui – toată lumea era –, însă, în afară de o ușoară tresărire atunci când intrase, postura ei era remarcabilă. Încântătoarea Roberta îl știa de mulți ani și tot era îngrozită la fiecare întâlnire.

Veninul răutății îi întunecă mintea. Așteptase ocazia de a o învăța pe soția său să-i suporte prezența fără a-i mai da bătăi de cap. Dar sosirea acestei noi frumuseți îi risipi speranțele. Se întrebă într-o doară dacă ea avea să-i ofere o compensație adecvată pentru dezamăgirea lui. Greu de spus. Nu se vedea prea multe din ea sub acea pelerină uzată din care se scurgea apa, făcând mici băloace pe podea.

– Numele meu este Sidonie Forsythe.

Fata se prezenta fără nici o introducere, pronunțând cuvintele apăsat și ridicând insolent bărbia. Era prea departe pentru a-i vedea culoarea ochilor, dar știa că îi clocoteau de dispreț. Avea sprâncene delicate, lungi și curbate, care îi dădeau un aspect exotic.

– Sunt sora mai mică a lui Lady Hillbrook.

– Condoleanțele mele, răsunse el sec.

Ah, acum știa cine era! Auzise că la Barstowe Hall, moșia său, trăia una dintre surorile Forsythe, care nu se măritase, dar nu o întâlnise niciodată. Încercă să găsească o asemănare între ea și sora ei, dar nu reuși.

Roberta, vicontesa de Hillbrook, era o frumusețe recunoscută, o englezoaică tipică. Dar fata asta cu părul ei prăfuit și cu aerul unei senzualități neexplorate era din cu totul altă categorie. Interesul lui crescu, dar avu grija să pară că sosirea ei ar fi fost cel mai plăcitor eveniment.

– Unde e Roberta în această seară frumoasă? Dacă nu mă înșel în privința datei, stabiliserăm că ne vom bucura unul de compania celuilalt o săptămână întreagă.

O licărire de triumf cuprinse chipul fetei, făcând-o să strălucească precum o tortă în întuneric.

– Sora mea nu e de nasul tău, domnule Merrick.

– Tu nu ești! rosti el, zâmbindu-i amenințător.

Îngâmfarea ei dispără.

– Nu.

– Îmi imaginez că te oferi în locul ei. Galant gestul tău. Si chiar îndrăznești dacă tu crezi că orice femeie obișnuită îndeplinește cerințele mele, îi zise el sorbind din vin cu indiferență, vrând să o rănească pentru că îi stricase planurile. Mă tem că obligația nu e a ta. Sora ta are datorii la jocuri, nu tu. Deși sunt sigur că ești încântătoare.

Gâțul ei fragil se mișcă în timp ce înghiți în sec. Cu siguranță, era neliniștită sub fațada aceea de bravă. El nu era un bărbat atât de bun încât să-i fie milă de această fată curajoasă, însă pentru câteva

clipe simți ceva în interiorul lui. Cândva, fusese și el Tânăr și speriat. Își aminti cum era să te prefaci că ai curaj în timp ce inima îți era paralizată de frică. Închise aceste gânduri de empatie în cutia adânc îngropată a amintirilor vechi și rele din propriul trecut.

– Eu sunt plata ta, domnule Merrick, zise ea cu un ton impresionant de rece.

„O fată neașteptat de curajoasă.“

– Dacă nu-ți iei câștigurile de la mine, datoria devine discutabilă.

– Așa spune Roberta.

– Onoarea interzice...

El începu să râdă cu poftă și o văzu tremurând din cauza reacției lui zeflemitoare, nu din pricina chipului distrus.

– Onoarea nu are ce căuta în casa asta, domnișoară Forsythe. Dacă sora ta nu poate plăti cu trupul ei, atunci trebuie să plătească în modul obișnuit.

– Știi prea bine că sora mea nu-și poate acoperi pierderile, îi zise ea îndărjită.

– E problema ei.

– Presupun că știai acest lucru când ai ademenit-o într-un asemenea joc. Te folosești de Roberta ca să-ți bați joc de Lord Hillbrook.

– Oh, ce acuzații cumplite! răsunse el teatral, chiar dacă suspiciunile ei erau întemeiate.

În acea seară, el nu plănuise de la bun început să o păcălească pe Roberta să comită un adulter, dar ispita de a o face era acolo și, în plus, ar fi tentat chiar și bărbăți mai buni decât Jonas Merrick. Iar el știuse dintotdeauna că în spatele disprețului Robertei pentru el se ascundea o fascinație bolnăvicioasă.

– Faptul că te oferi să-i iezi locul este o dovadă diavolească a devotamentului tău față de sora ta.

Fata nu-i răsunse. El se ridică și se îndreptă către prada lui.

– Dacă accept acest schimb, ar trebui să văd ce primesc. Poate că Roberta e un ou, dar măcar e un ou al naibii de decorativ.

– Nu e nici un ou. Ce faceți, domnule Merrick? îl întrebă ea suspicios.

El nu se opri, ci înaintă.

– Îmi desfac cadoul, domnișoară Forsythe.

– Desf...? De această dată, nu se mai feri să arate că bătea în retragere. Nu!

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

– Ai de gând să porți pelerina aia udă toată noaptea?

Ea se îmbujoră și mai tare. Chiar era frumoasă cu pielea ei ciocolată și buzele cărnoase. Acum, când fu suficient de aproape, îi văzu ochii adânci, de un căprui catifelat, care semănau cu pansenuletele. Îi trezi interesul sexual. Nu era ceva excitant, ci o curiozitate care putea să devină lesne o dorință lascivă.

– Da, adică nu, zise ea, ridicând o mână acoperită de o mănușă neagră din piele. Încerci să mă intimidezi, îi spuse ea în timp ce el îi zâmbea.

– Dacă fac asta, aş zice că reușesc.

Ea își îndreptă spatele – era înaltă pentru o femeie, dar nu se putea compara cu el.

– Îți-am spus de ce sunt aici. Nu o să mă lupt cu tine. Nu trebuie să te comportă precum bestia de la operă.

– Vei îndura mângâierile mele scărboase, dar nu mă lași să-ți iau pelerina? Pare puțin stupid.

Fata nu mai avea unde să meargă, se lovise cu spatele de unul dintre pereții de piatră. Ochii ei clocoteau de furie.

– Nu-ți bate joc de mine!

– De ce nu? Întrebă el încet.

Ei se întinse pentru a-i descheia șnurul de la gât. Simțindu-i atingerea, ea se împinse în zid într-o încercare eșuată de a evada.

– Nu-mi place!

– O să te obișnuiești.

O cuprinse de umeri și o simți tremurând sub pelerina de lână.

– Înainte să terminăm, o să te obișnuiești cu foarte multe.

Conștientizarea acestui fapt îi înăspri expresia feței.

– Îmi imaginez că ai dreptate...

Tonul de amuzament și de joacă dispărură din vocea lui.

– Roberta nu merită să faci asta, să știi.

Fata – domnișoara Forsythe, Sidonie – îl privi fără a-i răspunde.

– Ba merită! Nu înțelegi.

– Îndrăznesc să spun că nu.

Dacă Tânăra era hotărâtă să se lase dusă la pierzanie, cine era el să se împotrivească? Mai ales că mirosea a ploaie și a femeie. Când îi desfăcu pelerina, îi observă corpul apetisant, cu forme numai bune de atins de mâinile lui. Ea suspină când materialul lovi podeaua. Încă tremura, dar era la fel de hotărâtă.

– Sunt pregătită.

– Mă îndoiesc că ești, *bella*.

Îi observă hainele și o întrebă cu dezgust:

– Ce naiba ai pe tine?

Ea îl privi cu dispreț.

– Ce e în neregulă cu asta?

El aruncă o privire dezaprobatore către muselina albă șifonată, prea tinerească pentru ea, prea subțire pentru noaptea mizerabilă, prea demodată, prea... total nepotrivită.

– Nu e nimic în neregulă în faptul că te-ai îmbrăcat așa pentru a juca rolul virginei care urmează să fie sacrificată.

– De ce nu? ripostă ea însuflețită. Sunt virgină.

Ei își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că ești. Și atunci de ce îmi oferi fecioria ta în loc să o lași pe sora ta să-și curețe singură mizeria?

– Sunteți ofensator, domnule.

Își înăbuși un râset. Se dovedea mult mai amuzantă decât Roberta. Până acum, l-ar fi tratat cu cel puțin câteva crize de isterie. Însă nu și-o imagina pe această zeiță serioasă în stare să recurgă la așa ceva. Poate că, până la urmă, asta era noaptea lui norocoasă. frustrare care îl bântuia din cauza manevrelor Robertei dispără datorită acestei fete simpatice și îndrăznețe. Prinderea ei în capcană nu fusese cine știe ce provocare, oricără de satisfăcătoare ar fi fost perspectivele actului sexual cu soția vărului pe care îl detesta. Să o seducă pe Sidonie Forsythe avea să fie cu adevărat interesant.

– E cea mai bună rochie a mea, răspunse cu aroganță domnișoara Forsythe.

Ei aruncă un ochi peste decolteul ei mototolit.

– Poate când aveai 15 ani. Privirea lui se înăspri. Câtă ani ai acum?

– 24, bolborosi ea.

– Câtă?

– Prea mulți pentru tine.

La 32 de ani, poate că nu era bătrână, dar cu siguranță simțea că avea un milion de ani de experiență, dar nu-și folosise timpul cu înțelepciune.

Dintr-o dată, speranța cuprinse chipul fetei.

– Asta înseamnă că o să mă lași să plec?

De această dată, el râse cu poftă.

– Nu în viață asta.

De frică, ar fi putut să fugă.

Ei o cuprinse de umăr și își vârbi o mână sub corsetul ei subțire. Când o atinse, ceva inexplicabil se petrecu între ei. Privirea ei speriată și inocentă o întâlni pe a lui, iar el simți că se pierde în ochii